

melsen i § 57, hvorefter et Livsforsikrings-selskab, der ved Dom er ikendt en Bøde af mindst 400 Kr., tillige ved denne Dom kan frakendes Ret til at tegne ny Forsikringer. Man har næret Betænelighed — en Betænelighed, som for øvrigt ogsaa har været næret af de danske forsikringstekniske Medlemmer af den skandinaviske Kommission — ved at henlægge denne Myndighed til en Domstols Afgørelse. I alt Fald vilde det saa have været ønskeligt, om der var indført en Bestemmelse i Retning af, at en saadan Dom kun kunde afsiges efter Paastand af Forsikringsraadet eller efter, at der var tilkaldt sagkyndigt Skøn. I den Retning har man jo tilsvarende Bestemmelser i Loven af 27. April 1894 om Varebetegnelser, hvor Domstolens Afgørelse skal ske under Tilkaldelse af sagkyndigt Skøn, naar den tiltalte forlanger det. Man har imidlertid opgivet at finde saadanne Former, idet man har fundet, at den hele Bestemmelse uden Ulempe kunde udgaa. Har der været rejst offentlig Sag mod et Selskab, og en Domstol har ikendt Selskabet en Bøde af over 400 Kr., saa vil Forsikringsraadet jo allerede herved have tilstrækkelig Advis til nærmere at undersøge dette Selskabs hele Forhold.

Til Slutning skal jeg endnu berøre to Ændringer, der ogsaa bleve indsatte i dette Ting i Fjor, Ændringer, som jeg havde Betæneligheder ved, og som bleve indsatte mod mit Ønske, men som nu begge have fundet Tilslutning ogsaa i det andet Ting. Den første angaar Gagen for Forsikringsraadets Formand. Jeg havde Betæneligheder ved denne, ikke fordi jeg fandt den her i Tinget indsatte Gage for stor under Hensyn til de Kvalifikationer, der maa fordres af den Mand, der skal overtage dette Hverv, men fordi jeg fandt, at den stod i Misforhold til de andre Embedslønninger her i Landet. — Den anden Ændring angaar Spørgsmaalet om Statsanstaltens Deltagelse i Udgifterne ved Forsikringsraadet og i det hele taget i de Udgifter, der paalægges Selskaberne ved denne Lov. Som det ærede Ting vil erindre, var jeg imod, at Statsanstalten skulde deltage i disse Udgifter, og denne Bestemmelse fandtes ikke i det af mig fremsatte Lovforslag. Den blev imidlertid to Gange vedtagen her i Tinget, enstemmig vedtagen, og har nu ligesom den førstnævnte Ændring fundet samme Tilslutning i det andet Ting. Jeg maa under disse Forhold opgive de Betæneligheder, jeg har haft over for begge Ændringer, og skal akkviescere

ved det saaledes vedtagne. Jeg ønsker saaledes i det hele ingen Ændringer i Lovforslaget, som det nu foreligger, og skal anbefale det i sin nuværende Skikkelse til det høje Tings Velvillie.

P. G. C. Jensen: Det er ikke betydelige Ændringer, der ere foretagne i Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget her i Tinget i forrige Samling. Det er jo i det hele — tør jeg vel sige — et grundlæggende Arbejde, som i denne Sag har fundet Sted her i Landstinget. Det er her, Sagen har været behandlet flere Gange, og det er de Grundsætninger, som her ere vedtagne, iøvrigt paa Forslag af daværende Indenrigsminister Bramsen, som nu ere ved at føres ud i Livet. Jeg kan fra mit Standpunkt kun glæde mig over, at Folketinget i det store og væsentlige har sluttet sig til Landstingets Standpunkt i denne Sag, og jeg skal bemærke, at de Ændringer, som ere foretagne, ikke paa noget principalt Punkt berøre, hvad der her er vedtaget. Den ærede Minister har jo allerede gennemgaaet dem, og jeg skal ikke trætte det høje Ting med at komme tilbage til dem alle. Der er nemlig nogle, med Hensyn til hvilke jeg finder, at der ikke er Anledning til at bemærke noget, fordi man efter min Mening ligesaa godt kan vedtage det ene som det andet. Det er kun nogle ganske enkelte Punkter, jeg skal tillade mig at udtale mig lidt nærmere om. Jeg vil da straks sige, at jeg for mit personlige Vedkommende er meget vel tilfreds med den Ændring, som er foretagen i § 3 med Hensyn til Indbetalingen af Aktiekapitalen. Jeg hører nemlig — og udtalte det ogsaa ved Behandlingen i Landstinget i Fjor — til de Medlemmer, der mene, at det er rigtigt, at Aktiekapitalen i Tide indbetales i det Omfang, Loven overhovedet foreskriver, thi jo længere et Selskab har bestaaet og udviklet sig, desto mindre Brug vil man have for en større indbetalt Del af Aktiekapitalen. Det er netop i Selskabernes yngre Aar, at der er Trang dertil, og derfor mener jeg ogsaa, det er rigtigt, at Folketinget har forandret Lovforslagets § 3. — Hvad angaar de Forandringer, som ere foretagne i § 7 vedrørende Garantikapitalen, skal jeg sige, at jeg i det hele ikke har noget at bemærke derimod. Det vilde dog maaske have været hensigtsmæssigt, om man samtidig med at vedtage den ny Bestemmelse, hvorefter der skal regnes baade med en Garantikapital og en indbetalt Del af denne i Stedet for, at